

Sygn. akt: *IC 362/16*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez staż. A. B. w dniu 26 października 2016 r.

sprawy z powództwa **P. B.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. B. kwotę 3.249,37 zł (trzech tysięcy dwustu czterdziestu dziewięciu złotych trzydziestu siedmiu groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 22 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. obciąża kosztami procesu pozwaną Towarzystwo (...) S.A. w W. w 71,56%, zaś powoda P. B. w 28,44%, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powód **P. B.** wniósł o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 4.540,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty od 22 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w następstwie zdarzenia komunikacyjnego 28 maja 2015 r. uszkodzeniu uległ pojazd marki H. o nr rej. (...), stanowiący własność powoda. W następstwie zgłoszenia szkody pozwana posiadająca status ubezpieczyciela OC sprawcy szkody wszczęła postępowanie likwidacyjne. Na podstawie sporządzonej na jej zlecenie kalkulacji naprawy, celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, mające na celu przywrócenie ww. pojazdowi sprzed wypadku ustalone zostały na poziomie 3.965,71 zł. Pozwana odmówiła zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powód dochodzi odszkodowania w kwocie 4.540,87 zł tytułem różnicy: pomiędzy rzeczywistą szkodą w pojeździe w kwocie 5.739,08 zł oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.767,50 zł, a kwotą wypłaconego odszkodowania w wysokości 3.965,71 zł, obejmującego jedynie część kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Nakazem zapłaty z 26 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie I Nc 2032/15, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku uwzględnił powództwo.

Pozwana wniosła skutecznie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że powód nie wykazał zarówno zasadności oraz wysokości roszczenia. Argumentowała, że przyznała powodowi odszkodowanie również z tytułu uzasadnionego kosztu najmu pojazdu zastępczego za okres do 3 dni w kwocie 553,50 zł, przy stawce 150 zł netto za dobę. Zdaniem pozwanej powód w żaden sposób nie wykazał zaniżenia przez stronę pozwaną zastosowanych stawek, czy części zamiennych. Według pozwanej zastosowane przez powoda stawki zostały sztucznie zawyżone, w przeciwieństwie do uznanych za zasadne w postępowaniu likwidacyjnym

na poziomie 100/100 zł netto, z uwagi na powszechność ich stosowania. Zdaniem pozwanej wypłacona kwota odszkodowania odpowiada realnie poniesionej w wyniku zdarzenia drogowego szkodzie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 maja 2015 r. doszło do kolizji drogowej pojazdu marki H. o nr rej. (...), stanowiącego własność powoda P. B.. Pojazd został naprawiony w (...) Usługi (...) w G. przy ul. (...). Z tytułu naprawy powód poniósł koszt w wysokości 5.739,08 zł.

Okoliczności bezsporna , vide: zeznania powoda, k. 66; zeznania świadka Z. R. , k. 65-66; faktury VAT, k. 16-17; kalkulacja naprawy, k. 12-15; umowa naprawy, k. 9 .

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) S.A. w W.. W dniu 28 maja 2015 r. powód zgłosił szkodę w pozwanemu.

Okoliczność bezsporna .

Na czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki H. o nr rej. (...) powód zawarł 9 lipca 2015 r. ze Z. R. prowadzącym działalność pod firmą Usługi (...) w G. przy ul. (...) umowę najmu pojazdu zastępczego.

Okoliczność bezsporna , vide: umowa najmu, k. 10; zeznania powoda, k. 66, zeznania świadka Z. R. , k.65-66 .

Z tytułu umowy najmu pojazdu zastępczego powód poniósł koszt w wysokości 2.767,50 zł.

Dowód : faktura, k. 18.

W dniu 02 czerwca 2015 r. pozwany dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu. Po przeprowadzeniu procedury likwidacyjnej przyznał powodowi 13 sierpnia 2015 r. odszkodowanie w wysokości 3.965,71 zł, w tym 553,50 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego za okres 3 dni.

Okoliczność bezsporna , vide: decyzja, k.19-20 .

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu H. o nr rej. (...) do stanu sprzed zdarzenia drogowego z 28 maja 2015 r. przy zastosowaniu stawek za roboczogodziny prac naprawczych: blacharsko - mechanicznych i lakierniczych na poziomie 130/130 zł oraz cen części oryginalnych wynoszą 5.077,81 zł netto, 6.245,71 zł brutto.

Koszty naprawy tego pojazdu określone według kwalifikacji zakresu naprawy ustalony przez (...), przy zastosowaniu stawek za roboczogodziny prac naprawczych: blacharsko - mechanicznych i lakierniczych na poziomie 130/130 oraz cen części oryginalnych i technologicznie uzasadnionych na poziomie 4.665,92 zł netto, 5.739,08 zł brutto nie są kosztem zawyżonym.

Okres naprawy uszkodzonego pojazdu obejmujący czas technologiczny naprawy, okres realizacji dostawy części określony w ilości 6 roboczodni uzasadnia okres najmu pojazdu zastępczego. Zastosowana stawka dobowo najmu pojazdu zastępczego w wysokości 150 zł jest poniżej uśrednionych stawek najmu podawanych przez koncesjonowane wypożyczalnie pojazdów.

Dowód : pisemna opinia biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, k. 75-90 .

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd oparł swe ustalenia na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W związku z tym sąd również nie widząc podstaw do kwestionowania prawdziwości dokumentów, uznał je w całości za wiarygodne i oparł na nich swoje ustalenia.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach sąd ustalił głównie w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej. Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do przedmiotowej opinii, również sąd nie dopatrywał się potrzeby jej uzupełnienia, czy wyjaśnienia. Wskazać należy, że opinia sądowa sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione.

Sąd oparł się w swych ustaleniach również na zeznaniach powoda oraz świadka Z. R., którzy potwierdzili, zarówno fakt naprawy uszkodzonego pojazdu w (...) Usługi (...) w G., jak również najem pojazdu zastępczego.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był niesporny, a powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Zakładu, bezspornie na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Poza sporem była też wysokość wypłaty odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu, jak również częściowy zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Bezspornym był również sposób kalkulowania tego odszkodowania, w każdym przypadku z uwzględnieniem kosztów brutto.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była zasadność użycia do naprawy uszkodzonego samochodu oryginalnych części oraz zasadności żądania przez powoda zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w pełnej wysokości.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak wykazania poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c. i art. 361 k.c., przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 1970 r., II CR 425/72).

Należy wskazać, że Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 05 listopada 1980 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80, który niniejszy sąd podziela w całości, przywrócenie wyraźnie stwierdził, że obniżenie należnego poszkodowanemu świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje podstaw prawnych. Oznacza to, że odszkodowanie należy ustalić według cen nowych części, bez pomniejszania o amortyzację. Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Do ekonomicznie uzasadnionych wydatków zaliczyć należy zatem koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Jeżeli do osiągnięcia celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody poprzez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę, również obniżenie należnego powodowi

świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje dostatecznych podstaw prawnych.

Nadto w wyroku tym Sąd Najwyższy wskazał, że naprawienie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

W niniejszej sprawie powód żądał kwoty 4.540,87 zł tytułem nie przyznanej przez pozwanego pozostałej części odszkodowania.

Sąd w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej ustalił, że koszty przywrócenia pojazdu H. o nr rej. (...), do stanu sprzed zdarzenia drogowego z 28 maja 2015 r., według kwalifikacji zakresu naprawy ustalonego przez (...), przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę prac naprawczych: blacharsko - mechanicznych i lakierniczych na poziomie 130/130 zł oraz cen części oryginalnych i technologicznie uzasadnionych na poziomie 4.665,92 zł netto, 5.739,08 zł brutto, na które wskazywał powód, przedkładając faktury VAT nie jest kosztem zawyżonym. Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu H. o nr rej. (...) do stanu sprzed zdarzenia drogowego z 28 maja 2015 r. wynoszą bowiem 5.077,81 zł netto, 6.245,71 zł brutto.

W ocenie sądu pozwana nie przedstawiła żadnego miarodajnego dowodu potwierdzającego stanowisko w sprawie, do czego był zobowiązany na mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Co więcej w aktach szkody nie odnotowano, by elementy podlegające kwalifikacji nosiły znamiona wcześniejszych napraw i innych uszkodzeń nie związanych z przedmiotową szkodą oraz że nie są oryginalne.

Wobec faktu, że niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu wyniósłby 6.245,71 zł brutto, a powodowi tytułem odszkodowania wypłacono kwotę 3.412,21 zł, należy uznać, że pozwana nie wykonała w całości ciążącego na niej zobowiązania, wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Tym niemniej sąd miał na uwadze okoliczność, że powód jako wartość naprawy wskazywał kwotę 5.739,08 zł, w związku z tym za zasadne uznać należy odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu w wysokości 2.326,87 zł, stanowiące różnicę pomiędzy kwotą 5.739,08 zł wynikającą z faktury VAT, dokumentującą naprawę, a kwotą 3.412,21 zł przyznanego i wypłaconego odszkodowania z tego tytułu.

Przechodząc do oceny roszczeń powoda z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego wskazać należy, że było ono zasadne jedynie częściowo. Biegły sądowy w swej opinii wskazał co prawda, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosi 6 roboczodni, w tym okres naprawy uszkodzonego pojazdu obejmujący czas technologiczny naprawy oraz okres realizacji dostawy części. Tym niemniej w ocenie sądu zasadnym jest doliczenie również 2 dni weekendu, podczas których nie wykonuje się żadnych prac naprawczych. Brak jest bowiem podstaw do tego, by strona powodowa ponosiła negatywne skutki w postaci zaniżenia okresu najmu z przyczyn niezależnych. Wskazać należy również, że zastosowana stawka najmu w wysokości 150 zł była poniżej stawek stosowanych w okresie najmu, nadto pojazd będący przedmiotem ww. umowy nie był też wyższej klasy. Powód domagał wskazał, że poniesiony przez niego koszt wynajmu pojazdu zastępczego wyniósł 2.767,50 zł, z czego pozwana zrefundowała mu kwotę 553,50 zł. Skoro uwzględniając opinię biegłego sąd uznał, że zasadne jest - przy zastosowaniu stawki dobowej za najem w wysokości 150 zł netto - aby pojazd zastępczy był udzielony powodowi przez okres 8 dni, dlatego też należna kwota refundująca ten koszt wynosi 1.476 zł (8 x (150 zł + 23% VAT)). Ponieważ dotychczas pozwana wypłaciła z tego tytułu kwotę 553,50 zł, tym samym należna była różnica pomiędzy kwotami 1.476 zł, a właśnie 553,50 zł, która wynosi 922,5 zł.

Mając na uwadze powyższe sąd na mocy art. 805 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda łącznie kwotę 3.249,37 zł, w tym kwotę 2.326,87 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 922,50 zł tytułem zwrotu kosztów najmu.

O odsetkach sąd orzekł stosownie do treści art. 481 k.c. – zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 22 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie sąd oddalił powództwo.

Strona powodowa próbowała w piśmie procesowym z 18 sierpnia 2016 r. ograniczyć powództwo, jednakże z uwagi na braki formalne – brak potwierdzenia doręczenia ww. pisma pełnomocnikowi strony przeciwnej, pismo to podlegało zwrotowi. Oświadczenie z art. 132 §1 k.p.c. o doręczeniu odpisu ww. pisma pełnomocnikowi strony pozwanej, na które wskazywał pełnomocnik powoda, ma zastosowanie dopiero do spraw wniesionych do sądu od 8 września 2016 r. zgodnie z art. 5 ustawy z 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1311, ze zm.)

Z uwagi na fakt, że powództwo było zasadne częściowo sąd o kosztach postępowania orzekł na zasadzie art. 100 zdanie 1 k.p.c. w zw. 108 §1 k.p.c., obciążając powoda kosztami postępowania w 28,44%, pozwaną w 71,56%, pozostawiając szczegółowe rozliczenie kosztów postępowania referendarzowi sądowemu.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)